Ігор Яковлєв

КАЗКИ НАШОЇ ВІЙНИ

Збірка

Одеса
«Астропринт»
2025

УДК 821.161.2(477)-3
Я47

Ілюстратор
Лев Горьков

Яковлєв І.
Я47 Казки нашої війни : збірка / Ігор Яковлєв ; іл. Лев Горьков. — Одеса : Астропринт, 2025. — 78 с.
ISBN 978-617-8515-16-4

Представлена збірка була написана під час проходження базової військової підготовки та навчання у Військовому інституті Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка. І є агітаційно-пропагандистським матеріалом, скерованим на розвиток патріотизму серед читачів.

Видання вийшло у світ в рамках проєкту Корпурсу розвитку української культури Наукового товариства студентів, аспірантів, докторантів і молодих вчених Національного університету «Одеська політехніка».

УДК 821.161.2(477)-3

ISBN 978-617-8515-16-4

© Яковлєв І. В., 2025
© Лев Горьков,
ілюстрації, 2025

ЗМІСТ

1. Школа магії ЗСУ 5

2. Дракони 13

3. Грибочок 19

4. Зброя перемоги 27

5. Барабани війни 31

6. Ельф Оп-ер 35

7. Лісовичок 41

8. Піксельні самураї 47

9. Сонна лощина 51

10. Сніг 55

11. Майор 61

12. Диво 73

ШКОЛА МАГІЇ ЗСУ
АБО ХОГВОРТС
В ПОЛЬОВИХ УМОВАХ

Якби, загально-відомий Гаррі Поттер опинився на моєму місці, а не в Хогвартсі, то він практично не відчув би різниці. Бо тут, де я, справжня школа магії.

Наведу тобі мій любий читачу декілька аналогій.

По-перше, тут тренують воїнів ЗСУ, а вони і є тими чарівниками, що борються зі злом.

По-друге, всім учням цієї школи видають чарівні мантії, що не пропускають ворожі кулі.

По-третє, також видають чарівні палички, що знищують ворогів.

Також сучасні чаклуни, вивчають різні магічні закляття.

До прикладу, закляття “граната” - змушує всіх курсантів падати на землю, а біля них лунає безпечний вибух.

Це робиться заради того, щоб навчити нових воїнів швидко реагувати на небезпеку.

Закляття “ставай” - ставить всіх в одну шеренгу, або в колону по двоє.

Головний убір для сучасного українського мага є невід’ємним атрибутом його шкільної форми.

Саме тому, за його відсутність на голові, старші

чаклуни можуть перетворити весь взвод в колону броньованих грибочків, що будуть годинами марширувати у лісі.

В цій школі також є факультети. Та своєрідні гуртожитки, які тут називаються “бліндажі”, вони, доречі, також магічні. Бо, незважаючи на свої незначні розміри, вміщають в собі велику кількість наших школярів та безліч їх речей.

Майбутні чаклуни ходять на заняття в чорний ліс, де є клас, який збудували полонені орки. Там, для них, бойові маги що повернулися з пекла, читають лекції. Де наголошують на тому, як важливо цінувати життя, навіть, якщо це життя полоненого орка.

Чарівні ельфійки, вчать сучасних магів закляття лікування. Ці знання в подальшому врятують тисячі життів.

Бойові гноми навчають рити окопи, бліндажі та будувати фортифікаційні спорудження.

Воїни світла навчають магічних школярів тактиці та мистецтву володіння зброєю.

Не тільки чарівні палички є в арсеналі ЗСУ, цей арсенал налічує тисячі видів озброєння. Кращого озброєння передових країн світу, а також вітчизняних аналогів.

Загально відомо що наші чаклуни отримали багато німецьких, британських та амереканських єдинорогів, на яких вони нищать ворожі колони техніки.

Більша частина викладачів повернулись з пекла. Де вони хто рік, хто два, а хто й всі десять стоять на варті кордонів між царствами світла та темряви.

Окремо треба відмітити просто казкових дроноводів, які є, без перебільшення, найкращими в усьому світі.

Їхні магічні пташки - це головний страх для орків

Але основна магія, яка тут відчувається на кожному кроці, це магія єдності та взаємопідтримки

ЗСУ це Чарівники.

ДРАКОНИ

ДРАКОНИ! ДРАКОНИ! ДРАКОНИ! Кричали глашаті зі своїх тривожних постів, сповіщаючи населення королівської столиці про небезпеку з повітря.

На третій рік війни між Степовим Королівством та Сніжним Царством система оповіщення працювала на відмінно і кожен житель міста точно знав що йому потрібно робити.

Дракони прилітали майже щоночі і щоразу вони зустрічали жорсткий відпір від захисників королівства, що нищили драконів десятками. Повітря-

ні Паладини Оплоту були кращими у всьому світі і оберігали небо Степного Королівства так, як цього не змогли б зробити хвалебні воїни білої зірки.

Та як би не старалися наші захисники, драконів ставало все більше і більше. Ходили навіть чутки що в Сніжному Царстві їх зібралось така кількість, що собою вони можуть закрити все небо над Степним Королівством.

Триликий цар, що там правив, не знав жалю, як до своїх ворогів, так і до своїх підданих, тому й не збирався припиняти цю безглузду й нікому не потрібну війну.

ДРАКОНИ! ДРАКОНИ! ДРАКОНИ!

Кричали глашаті. І люди під цей крик брали найцінніше що в них було, а саме - дітей та домашніх улюбленців, та спускалися до підземелля.

Багатокілометрові тунелі, що були вириті ще при

попередній династії, слугували надійним укриттям від цих жахливих створінь.

Паладини боролись відважно, та траплялось таке, що й дракони брали верх і тоді найхоробріші жителі міста добровільно йшли в Паладини, щоб ризикуючи власним життям дати змогу жити іншим.

І саме така відданість своїй справі та своєму народові зіграє ключову роль в цій війні.

І хоч ми не знаємо скільки вона ще триватиме, та завершиться вона перемогою людей, які не бояться чинити супротив чудовиськам.

ГРИБОЧОК

В одному з безкрайніх лісів нашої країни, десь, в глибокій темряві, процвітало грибне королівство, де гриби були незвичайними, а мов люди мали руки і ноги, могли розмовляти і співати. Як і люди, будували собі будиночки та створювали сім'ї.

І ось, в одній такій грибній сім'ї, на світ з'явився грибочок на ім'я Боом.

І хоча, на вигляд, це був звичайнісінький білий гриб, відрізняло його від інших те, що було в нього в середині. А в середині в нього була любов до пригод та бажання подорожувати.

Коли Боом підріс і розповів своїм рідним про свої бажання, ті почали відмовляти його, бо вони так не робили. З покоління в покоління, ніхто не покидав лісової території і все що було за межами рідного лісу здавалось страшним та загадковим.

Старожили лісу почали розповідати Боому страшні історії про чудовисьок що приходять з того світу з гострими леземи та величезними кошиками і забирають з собою цілі сім'ї грибів. Ходили навіть чутки що з викрадених жителів грибного королівства готують різні страви, а то і взагалі їдять живцем.

Отож за межами лісу - суцільна небезпека.

Боом уважно слухав поради своїх рідних, та від своїх бажань він не відмовився. Він твердо знав, що не хоче жити так, як живуть усі і ледве, він досягнув повноліття, як одразу простився з рідними та вирушив у подорож.

Кілька днів, наш грибочок, брів лісом, доки дорогу йому не перекрив стрімкий струмок. Боом ніколи нічого подібного не бачив. Єдина вода, яку знав Боом,- падала з неба, під час дощу, а так щоб вона текла кудись, та ще й в такій кількості, це для нього було щось дивовижне.

Грибочок не знав, чи вміє він плавати, да і в загалі він не знав що таке плавати. Проте, Боом був від природи хоробрим, зробив крок у перед і струмок підхопив його легеньке тіло та поніс течією.

Допоки Боом насолоджувався своїм плаванням, він встиг побачити різних лісових звірів, що приходили до водопою. Там були, як їжаки та зайці, так вовки і ведмеді, грибочкку навіть пощастило зустріти одного оленя, що напившись води відпочивав на березі річки. І весь цей час біля нього пропливали зграї риб.

Вже тоді він думав що добре що він вирушив у подорож, інакше б ніколи не відчув того що з ним траплялось.

Річка винесла Боома із лісу на просторі луги і прибила його біля одного із берегів, на якому росли польові квіти. Квіти були звичайні, та грибочок ніколи нічого гарнішого в житті не бачив, а над ними роїлись бджоли що збирали цілющий нектар.

Грибочок довго блукав лугами та полями, не стомлювався дивуватися багатству природи. На кожному кроці йому зустрічалися нові комахи та рослини, про існування яких, ніхто з його рідних і не здогадувався.

Луги переходили в великий фруктовий сад, де росли тисячі плодоносних дерев. Це була перша зустріч Боома з людською цивілізацією, бо в саду, дерева росли не так як в живій природі і всі були посаджені чітко в рядок до рядка.

А за садком, простягалась величезна кам'яна змія, саме так подумав грибочок про автомагістраль, що вела у велике місто. Спочатку він злякався її, та невдовзі зрозумів, що вона спить, тож вирішив пройтися вздовж.

Та раптом, земля затремтіла, навколо стало дуже гучно і щось величезне і червоне пролетіло по сплячій кам'яній змії. Грибочок дуже злякався і не встиг він оговтатись від шокуючих вражень, як з іншого боку проїхала інша автівка, жовтого кольору в зворотному напрямку.

Боом вирішив відійти подалі від цього місця і подався у напрямку сідаючого сонця. Грибочок знав, що таке сонце, проте ще жодного разу в своєму житті він не бачив його заходу за небокрай. І зараз він просто йшов за сонцем, зачарований його красою. Захід сонця був настільки вражаючим, що грибочок забув про всі перипетії які він пережив за цей день, він забув про втому та страхи, які йому довелось пережити за сьогодні.

І майже одразу після заходу в небі з'явився повний місяць, а з ним і мільйони - мільйони зірок. Боом ще не знав що існують такі числа, проте, розумів, для того щоб їх всі полічити, невистачить і всього життя.

Дивовижне зоряне небо освітлювало все довкола. І незважаючи, на те що вже була глуха ніч на кожному кроці Боом зустрічав життя.

Всю ніч він йшов по безкрайньому лузі і на ранок, коли сонце почало підійматись, зі зворотньої сторони перед ним стояв його рідний ліс.

Грибочок в цьому побачив знак долі і зрозумів що йому треба робити.

Після він три дні провів в пошуку свого грибного королівства. А коли знайшов його, то розповів всім-всім про свої пригоди та про ті враження які він отримав, та про шлях яким пройшов.

І зовсім скоро, всі жителі грибного кролівства захотіли, протє і за чергою, побачити ту неймовірну красу, яка дана нам природою, та про яку так мало хто з них знає.

ЗБРОЯ ПЕРЕМОГИ

Знаєте діти, що таке зброя перемоги?

Ні, це не супер танки, силова броня, чи зірка смерті. Зброя перемоги - це люди які боронять свою землю. Це ті прості громадяни, що стали в стрій та щоденно чинять спротив загарбникам.

І саме завдячуючи їм, ви можете зростати та розвиватися в вільній та незалежній країні.

І сьогодні я вам розповім про промову переможців. Цю промову наші воїни читають щодня під час свого навчання.

А потім повторюють ці слова тоді коли це необхідно.

Промова переможця - це певний ритуал. Будь-який воїн може стати перед строєм побратимів та розпочати це дійство словами «Слухай мене, повторюй за мною і ніяк інакше». А далі весь стрій хором повторюють слова за своїм побратимом.

«Я – воїн Збройних сил України! Гідний нащадок українських героїв!

Я ніколи не зраджу присязі і довірі Українського народу!

Ніколи не схилюся перед труднощами!

Моєю метою є лише перемога.

Моє завдання – вірна служба Українській державі!

Я неухильно гартуватиму свою силу і волю!

Я завжди буду вірним товаришем своїм побратимам і командирам!

Я знищуватиму ворогів без жалю і страху!

Я – зброя Перемоги!

Я – надія на майбутнє!

Слава Збройним силам України! Слава Україні!»

Промова переможця створена для воїнів, однак, якщо ви з друзями будете читати її щодня то і з вас вийдуть справжні воїни.

БАРАБАНИ ВІЙНИ

Барабани війни
Бам.
Бам. Бам. Бам
Бам. Бам.
Бам.

Хтось може сказати що це працює наша артилерія.

Та я вас запевняю, що це звучать барабани війни.

Боги, в яких неможливо тут не вірити, грають свої імпровізовані мелодії, і з ранку до ночі б'ють в барабан.

До цієї музики ще треба звикнути, але коли звикаєш то вона залишається назавжди з тобою.

Бам.

Бам. Бам. Бам.

Бам. Бам. Бам.

Бам. Бам.

Лунає ехо приглушених розкатів грому. Цей звук пронизує всі околиці степових країв, що лиш подекуди поросли посадками.

Бам. Бам. Бам

Бам.

Бам.

Боги б'ють в барабан

ЗСУ б'ють ворогів

Перун, Арей, Марс чи Тор всі вони зараз уособлення наших артилеристів, що стоять за цим музичним інструментом війни.

Бам.

Бам. Бам. Бам.

Бам.

Бам.

ЕЛЬФ ОП-ЕР

В далеких краях, за горами, за полями був ліс, віковий, в нім століттями жив ельфійський народ.

І ось, на сусідні землі людей напали орки, а воювати рицарів не вистачало.

Тому цар зеленої країни й почав відправляти добровільно-мобілізованих на підготовку до ельфійського лісу.

Ельфи майстри своєї справи. Всього за місяць вони перетворювали звичайних робітників та ро-

бітниць із фабрик та заводів в першокласних воїнів, що в подальшому будуть боротись за своє царство та свого короля.

І от, одного осіннього дня, в лісове царство прибули 15 майбутніх героїв. Вони потрапили під менторство молодого, але дуже вмілого ельфа, що мав ім'я Оп-Ер. Він, до того ж, мав чарівні здібності.

Накшталт, він міг перетворюватися вночі на червоний вогник, і літати поміж дерев. Ще він міг маскуватися так, що ніхто не міг знайти, ні його, ні, навіть, тих хто був поруч.

Він влучно цілив зі свого лука, і цього навчав свій загін.

Ельфи самі по собі, дуже зарозумілий народ. Бо вважають, що вони кращі за всіх інших, і можливо, вони в чомусь і мають рацію.

Тому, в них було прийнято, зверхньо дивитися на майбутніх лицарів.

І досить часто ставлять перед ними важкі завдання, а іноді і безглузді, на перший погляд.

Наприклад, ельфи зачаклували лицарів, щоб ті постійно бігали, замість того щоб просто ходити.

Або, щоб лицарі весь час перебували в своїх обладунках, з луками на готові.

Лицарі думали, що це нісенітниця якась. Бо всім відомо, що обладунки одягають, лише задля бою, вони не для повсякденного життя.

Ельфи навчили лицарів слідкувати за своїм раціоном. Бо ти - є те, що їси, і якщо ти хочеш бути здоровим, то треба вживати, виключно, корисну їжу.

Коли лицарі тільки приїхали до ельфійського табору, то за звичаєм людським, хотіли зрубати декілька дерев і побудувати дім.

На що ельфи своєю магією, моментально пояснили їм, що так робити не можна. Що кожне дерево - це живе створіння, яке є невід'ємною частиною нашої природи. А природа - це головне божество у ельфів, яке вони дбайливо шанують.

Всього за тридцять днів, Оп-Ер, разом зі своїми побратимами перетворили простих мешканців зеленого королівства на справжніх лицарів, що в май-

бутньому очолять бойові групи та передадуть отримані знання своїм підлеглим.

Дуже скоро лицарі зрозуміли, що тяжке навчання робить їх сильнішими. Знання, що вони тут отримали, зроблять з них командирів. І, навіть, важкі обладунки, якщо їх носити щодня, вже не здаються такими важкими.

Самодисципліна, - ось в чому різниця між лицарями та орками.

Якщо ти будеш легковажно ставится до своїх обов'язків, не контролюватимеш своїх бажань, та відверто нехтуватимеш встановленими нормами, то поступово ти перетворишся на орка.

І, тільки будучи самодисциплінованим, ти зможеш досягти значних висот і здолати всіх ворогів.

Так говорив мудрий ельф на ім'я Оп-Ер

ЛІСОВИЧОК

Якось, вночі, в далекому чорному лісі, заблукав один солдат.

І хоч солдат сам по собі був не поганою людиною, та служив він у війську темному. І в ліс він цей прийшов як загарбник, що б захопити його для темного царя.

Сам солдат відбився від свого загону і в мить зрозумів, що їх не чутно і не видно. 29 його побратимів щойно були поруч та зникли вмить.

Цей солдат, якого, до речі, звали Іваном. Перелякався та почав кричати та кликати на допомогу.

Але нічого крім його власного еха, йому не відповідало.

Сутінки в лісі починались дуже швидко. І пожовкле осіннє листя в мить перетворилося на тьмяне. З відсутністю світла, прийшла прохолода, і страх. Івану стало дуже страшно.

Як вже зазначалось вище, Іван був непоганою людиною. І на відміну, від всього свого загону не отримував жодного задоволення від цієї війни, навіть в глибині своєї душі він відверто засуджував дії свого царя, проте, так його боявся, що не смів проявити непокірність.

І от, опинившись на одинці в темряві, він кричав, кричав, кричав допоки йому не відповіли:

- «Чому ти кричиш?»

- «Кто ты?» - перелякано озвався Іван.

- «Я лісовик, господар цього лісу» - промовив біля самого вуха і в мить зник, просто розсіявшись в темряві.

- «Где ты? Где ты?» - кричав переляканий окупант, та відповіді йому ніхто не дав.

Побродив Іван ще трішки і не знайшовши жодної живої душі, викопав собі окоп застелив його листям та влігся спати.

На ранок, над ним стояв лісовик - дідок мов з дерева, покритий мохом та зарощий грибами.

- «О, прокинувся окупант!» - промовив господар лісу, - це ти собі могилку викопав?

- «Да не окупант я» - почав виправдовуватись Іван

- «А хто ж тоді? «Освободитель»?

- «Да нет, конечно, я понимаю, что это ваша земля, это ваш лес, а мы ничего к вашему не имеем. Но царь у нас злой, кто не идёт за него войной платит своею головой».

- «Ну дурні ж ви створіння, тут ви й так усі згинете. А там, у в себе вдома могли б об'єднатися та скинути того злодія».

- «Да как же его победить? Ведь он в каменом замке, под красною звездою. Да и двух двойников водит он с собою».

- «Так, цар ваш дуже хитрий, тому давай я тобі допоможу. Ось тобі жолуді. Коли ти повернешся до дому, то посади їх у чистому полі. А на ранок там вже буде ліс». Ліс той буде непростим, він - уособлення війська нашого. Кожне дерево-то велетень богатир, що сил мають безмежно. Біда лиш в тім, що

очей дерева не мають. Отож зазвичай нікуди вони не поспішають. Бояться йти навмання, от в землю й зариваються. От прям як ти цієї ночі. Заривався бо був сліпий. Та ти їм скажи мої слова «єткерепере вариспер хуттам зуууpав» і вони тебе послухають і вони за тобою підуть от і йди до замку під червоною зіркою і знищ злого царя».

Послухав Іван лісовичка, подумав трішки, та й прийняв його пропозицію. Ще ніч в лісі перекочував, жолудів повний баул набрав, а автомат в своєму окопі заховав.

Дід, господар лісу проводив його до окраїни своїх володінь, стежкою, якою йшов його взвод, і по обидві сторони цієї стежки було 29 горбочків, з яких пробивалися нові, молоді деревця.

І от, саме зараз, іде Іван до себе додому, в темне королівство, несе жолуді магічні, що силу мають неймовірну. Пробирається він і полями і лісами і болотами, щоб виконати завдання лісовичка та втілити в життя давню мрію свого народу, а саме - знищити злого царя.

ПІКСЕЛЬНІ САМУРАЇ

Самураї сучасності носять піксельну форму. Та за віковою традицією використовують Автоматичні Катани, або скорочено АК

Щоб катана була готова до бою, кожен самурай мусить щоденно її доглядати, витирати з неї пил, чистити щіткою, та протирати ганчіркою змоченою в олії.

На відміну, від класичних самураїв Японії, наші самураї, не роблять харакірі, бо цінують кожне життя.

Піксельна форма робить їх практично невидимими на східних землях.

Самураї мають свій кодекс честі.

І йдуть шляхом воїна

Відповідно до якого:

- Самурай повинен служити та захищати свій народ;
- боронити рідну землю;
- поважати своїх побратимів;
- шанувати пам’ять полеглих;
- допомагати молодим самураям ставати на шлях воїна;

- поважати віру та звичаї інших людей;
- відстоювати загальнолюдські цінності;
- піклуватись про дітей, бо діти-то майбутнє;
- самурай не повинен застосувати зброю до тих пір, доки є можливість вирішити питання мирним шляхом.

СОННА ЛОЩИНА

Сонна лощина. Ось напевно найкраща назва для місця в якому я зараз перебуваю.

Високі, похмурі дерева, що нависають над болотистою балкою, через яку колись текла стрімка річка, роблять цей край досить депресивним. Спорожнілі та покинуті будинки з величезними дірами в дахах мов привиди минулого, що прагнуть повернутися до нормального життя. Дороги понівічені часом, паркани, які завалилися, відсутність світла, і якогось подиху надії на майбутнє.

Можливо, так співпало, що тут темніше, ніж будь де, де я колись бував. Та зараз складається враження, що сонце оминає цей край. Не вистачає, напевно, лиш туманів, які б додавали зловісності цьому пейзажу.

Демонічні верби, зі своїми ліаноподібними щупальцями, нависають над покинутими оселями. Зграї диких псів вчиняють нічний галас в пошуках своєї здобичі.

Бог полишив це місце, бо люди полишили Бога.

Єдине бажання, яке виникає при спостереженні за цією картиною, це розвести величезне багаття, щоб промені його червоно-жовтого світла зігріли своєю яскравістю цю вічно сіру буденність.

Але й в такій сірій пустоті мені пощастило знайти щось світле. В одному непримітному будиночку, що губився в заростях цього краю, проживала група справжніх чаклунів що стояли на захисті нашої країни і використовували всю свою магію на те, щоб зробити наше військо непереможним.

Саме вони відповідали за його морально-психологічний стан, бойовий дух, та національно-патріотичну свідомість.

А знаєте як тяжко у війську, без національно-патріотичної свідомості? Дуже тяжко.

Бо на стороні ворога воюють злі чаклуни, що створюють Інформаційно-Психологічний Силовий Обман, який прокочується мов буря, нашими землями, та захоплює мізки, як воїнів, так і простих цивільних громадян. І якби не було у нашому війську добрих чаклунів, то, можливо, довелось би відійти далеко на захід, від теперішніх позицій.

Та ці четверо чаклунів, що проживали в Сонній Лощині знали найсильнішу магію у світі, - магію доброти. Недивлячись, на тяжкість щоденних випробувань, постійні навали ворога та втомленість від нескінченої війни, вони знаходили час на дружні розмови, допомагали одне одному та несли світло в цей сірий світ.

Саме на їх прикладі я впевнився, що доки ми можемо підтримати один одного в веселій розмові, дарувати тепло та посмішки, допомагати і надихати, доти, у нас є надія на світле майбутнє для нашої величної та прекрасної країни.

СНІГ

Знаєте чого бояться темні ельфи із північної кореї ?

Вони бояться коли йде сніг. Бо коли йде сніг, - приходить смерть.

А звідки зявився цей страх?, - я вам зараз розповім.

Вперше це трапилось однієї лютої зими, коли мордва призвала на допомогу легіони своїх азіатських союзників.

І разом з ними вони мали б значні успіхи в цій кампанії. Та того не сталося.

Коли в штаб генерала Кім Чуна доставили єдиного вижившого із 17 легіону, що був розбитий на кордоні степових земель, то той був в такому жаху, що міг повторитювати лише одне слово нун, нун, нун, що на їх мові означало «сніг».

Ця новина облетіла окупаційні війська в лічені години. І всі з певною недовірою поставилися до сірих хмарин як вісників можливих проблем.

Наступний випадок трапився через тиждень. Ціла колона балістичних катапульт, баліст та требушетів потрапила в завірюху, і була вирізана вщент.

Порубані тіла темних ельфів зранку відкопували зі снігових заметів, тоді як вся техніка пішла лендлізом до жовто-блакитних лицарів.

Кім Чун, хоч і був корейським генералом і не сильно переймався за життя своїх підлеглих (як і його мордовські колеги), та за якийсь місяць сніжної зими його легіони значно поріділи, а це означало, що, невдовзі, його самого може спідкати доля загиблих солдат.

Отож, генерал вирішив об'єднати свої легіони в один ударний кулак та піти в наступ на прикордонне місто степового царства. Щоб і славу здобути, і легіони не розгубити.

Та щойно вони почали готуватися до осади, як небо над ними стало темнішати, подув холодний, крижаний вітер і з неба впала перша сніжинка. Все військо темних ельфів насторожено дивилося по сторонам.

Силует невисокого воїна з двома сокирами в руках, наближався до них, зі сторони міста.

Вітер ставав сильніший, воїн пришвидшив свій крок, генерал наказав знищити його і зайняти кругову оборону.

Вітер завив ще сильніше, лучники здійснили залп, воїн перейшов на біг, генерал в напружені дивився як сотні стріл були знесені вітром в бік, а воїн вже на нереальній швидкості наближався до авангарду темних ельфів.

- «Це Берсерк!» - пронеслось тісними рядами загарбників, коли рудобородий прорвав ворожий стрій, і, розмахуючи, двома сокирами, крошив темних ельфів зі швидкістю, непритаманною, ні для одного живого створіння.

- «СНІГ! Сніг! Сніг!» - з жахом кричали ельфи, коли розпочалася сніжна буря. Вітер був настільки потужний та льодяний що перетворював невинні сніжинки в люту зброю.

І поки один рудобородий воїн пробивав собі дорогу через сотні порубаних тіл до ворожого генерала, аномальна сніжна метіль перетворювала решту війська в кривавий фарш, здираючи шкіру на не прикритих обладунками місцях.

Їх і до того невеликі оченята, змерзлись, перетворивши десять легіонів елітних, азіатських військ в безпомічних смертників, на яких чекало лише забуття.

Коли ж Кім Чун зустрівся віч навіч зі своєю смертю, то лише єдине слово встигло вилетіти з його Ельфійських вуст, і це слово було:

- «Сніг!»...

МАЙОР

Гордівливе прізвисько «Майор», Рижик отримав на шостому місяці свого життя, коли він, забрівши в незнайомий район Києва, лишився на нічліг біля одного з гуртожитків, де проживали військові.

І в ту ніч його розбудив гул сирен, що сповіщали повітряну тривогу. До цього звуку Рижик був звичний, та сьогодні він вперше в житті побачив як десятки чоловіків, з якимись сумками спішно йшли у невідомому напрямку.

Рижику було цікаво куди йде та юрба, але він був надто стомлений після важкого дня.

А день у нього був ненайкращий.

Ще зранку він грався зі своїми братами на березі Дніпра, як на них наскочив великий, злий пес, позаду якого стояла стара, й мила, на погляд бабці, кричала своїм ніжним голосом:

«Ату їх, ату Барсик! Розірви цих шавок на шматки», і Барсик із задоволенням почав виконувати наказ своєї господарки. Рижик спершу тікав в страху, піджавши, свого хвоста, та як почув скавуління свого братика, то в мить наповнився і хоробрістю і гнівом та кинувся на ворога, що в цей момент рвав задню лапу Сірка. На допомогу водночас кинувся і Бровко і Сонько, і разом троє молодих псів відігнали ротвейлера від пораненого Сірка.

На одну мить наш герой зрозумів, що цей гучний собачий гавкіт звучить з його пащі, чого раніше ніколи не було.

Мила бабця, що давала жорстокі команди своєму улюбленцю, дала йому смаколик і пішла далі у своїх справах.

В цей час, поранений Сірко скавулів в намаганнях зализати свою криваву рану.

Рижик не знав що треба робити, але на інтуїтивному рівні побіг кликати на допомогу. Звісно, зла-мила бабця не та, до кого треба звертатися у таких ситуаціях. Та за свій короткий вік він вже встиг зрозуміти що є-добрі люди, а є-погані, та переважна більшість з них, взагалі байдужі до всього, в них немає часу на такі поняття, як добро і зло, бо все своє життя вони дивляться в свої смартфони.

Біжучи стежинкою та гукаючи людей на допомогу, Рижик згадував, як будучи малим цуценям з ним часто бавились діти, іноді вони брали його на руки, а їх матусі фотографували на ті ж смартфони, проте після цього інтерес до Рижика зникав і його залишали біля цієї ж алеї у парку. Одного разу дівчинка, що щоденно прогулювалась поруч, вирішила забрати Рижика з собою до дому. Він ще був занадто маленьким і не сильно хотів розлучатися з матусею та братиками, але дівчинка була напрочуд приємною. Того вечора він вперше побував в кам'яних вежах, які височіли неподалік парку. Для нього це було ніби потрапити в інший вимір. Дівчинка несла його всю

дорогу на руках, а він спостерігав своїми переляканими очима. Занадто багато світла, безліч штучних звуків, автівок, стільки, що неможливо порахувати, а потім ще й кімната, в яку входиш в одному місці, а виходиш в іншому. Ну і найстрашніше, це висота

сімнадцятого поверху. Хоч Рижик й не знав який саме то поверх, та вид з панорамних вікон справив на нього таке враження, що він сам того небажаючи надзюрив просто на підлогу. І як на зло, в цей момент в кімнату дівчинки зайшла її мама. Кричати вона не кричала, просто наказала донці прибрати, а чоловікові винести його на вулицю... Він, без жодних

заперечєнь так і зробив, і, не відходячи від дверей свого під'їзду, відпустив цуценя.

Тоді було тепло і три дні він провів в пошуках своєї родини, як одного вечора його щось збило з ніг і почало всього облизувати. То була мама Рижика. За ці довгі три дні вона сильно схудла, безперестанно шукаючи своє дитя.

Рижик знав, що люди різні і вже навчився їх розрізняти. Тому вибігши в пошуках допомоги на галявину з десятками людей він одразу попрямував до закоханої парочки, що йшла тримаючись за руки. Злі не вміють кохати, а байдужі не ходять один з одним за руки.

Виляючи хвостом та вказуючи дорогу він привернув до себе увагу молодят і ті пішли та врешті допомогли. Хлопець закутав Сірка в свою сорочку і поніс на руках до ветеринарної клініки. Що воно таке мама їм розповідала, що саме він вже не пам'ятав, але знав що там допоможуть.

Та на цьому неприємності цього дня не закінчились. Бровко втрапив в халепу коли вирішив поїсти з котячої миски. А коти як відомо, - підлі створіння,

і вони одразу здійняли галас, на який вибігла якась навіжена.

Прибиральниця з мітлою в руках, якою вона розмахувала на право та на ліво розганяючи псів, сварливо верещала, немов це її їжу поцупили. Всі троє кинулись назад до свого парку в безпечне місце.

Життя в парку не тяжке, добрі люди завжди дають якісь смаколики, а станція закинутих атракціонів, слугувала їм домом, що давав дах над головою.

Та підбігаючи до цього місця виявилось, що воно повне людей, які полагодили паркан в том місці де був в них вхід і проводять якісь ремонтні роботи. Що робити далі залишалось основним питанням.

Будь поруч їхня мама вона могла б пояснити. Та от вже як місяць як вона покинула своїх синочків і як відомо зараз чекає на поповнення від лабрадора, на лівому березі. Таке життя у собак, так прийнято.

Треба було шукати нове місце для ночівлі, але таке щоб зручне і всім підходило. От порадившись вирішили, що сьогодні кожен його шукає самостійно, а завтра збираються на цьому ж місці і обираємо кращий варіант з поміж всіх.

От таким чином Рижик і опинився сам на сам з великим містом прекрасної країни.

Пробігавши майже увесь вечір безрезультатно, він, нарешті, набрів на місце де не тільки смачно пахло, а й майже щотретій давав йому шматочок чогось смачненького. А останній, навіть, віддав половину свого хотдога, який він купив разом з кавою на розі двох вулиць, саме під вікнами гуртожитку, де й збирався переночувати Рижко.

І ось: ніч, тривога, і всі кудись пішли. Перечекавши годину, всі вони повернулися назад. Та не пройшло й п'ятнадцяти хвилин як знову завила сирена, і знову ці диваки кудись поспішають.

Рижик хоч і хотів спати, та цього разу інтерес взяв верх і він крадькома послідкував за чоловіками.

Але ті, не пройшовши й двохста метрів, зупинилися, розвернулися, й попрямували знову до гуртожитку.

- «Дивні якісь», - подумав Рижик.

Ще через годину все повторилося знову, та цього разу, Рижик не звертав на них уваги, а спав собі спокійно.

Ранком, а точніше з самого рання, він намагався відшукати дорогу назад до парку, та як він не старався, все рівно повертався до цього гуртожитку, і кожного разу його тут хтось підгодовував. Зрештою, Рижик вирішив, що прийшов час ставати самостійним і жити власним життям. А доля для цього сприяла якнайкраще.

Та в ночі як тільки завила сирена, на дворі знову з'явились шість десятків чоловіків з рюкзаками та чимось ще.

Він знову послідував за ними, і лиш встиг побачити як останній з них спускався під землю

Наступного дня, точніше, ночі, біжучи до метро ,один з чоловіків назвав його дивним словом «Майор», а наступного разу вже інші при зустрічі Рижика привітались з ним:

«Привіт Майор!», потім хтось дав шматок піци з метро зі словами:

«Іж Майор», і так у Рижика з'явився власний позивний.

А коли він дізнався що те слово означає, то не було в нього радості більшої. Бо це означало що він один із них, один із військових. І тепер він ще старанніше виконував покладені ним самим, на нього самого, обов'язки.

І тут трапились певні проблеми. Зграя бродячих псів, що пробігала повз територію гуртожитку натрапила на опір нашого пса, який не дозволив їм вештатись тут просто так. А тим більше заважати людям що боронять нашу землю.

Пси були розлючені та вимушені були відступити, бо хоч Майор був один та стояв на своєму мов гранітний камінь.

Та наступного дня зграя вирішила відплатити за своє приниження і підстерігши Рижика дорогою до університету кинулись за ним бажаючи не словесної перепалки, а нечесної бійки.

Рижик учув запах своїх товаришів, що дивом опинились поруч, у них саме був перекур між парами, а ті побачивши що коїться стали на захист свого четвероногого побратима та прогнали зграю псів.

Майор був настільки їм вдячний, що послідував за ними в аудиторію, а добрий викладач дозволив йому бути присутнім на лекції.

Скажіть, чи багато собак відвідують лекції в найкращому університеті нашої країни. Отож бо, Майор - то особлива собака. І хто його знає, що там буде далі, куди поїдуть ці чоловіки і хто приїде на їх місце, головне що один рудий пес, знайшов місце яке, стало його домом.

ДИВО

Всі ми віримо в дива. І навіть, якщо це відверто заперечуємо, ми хочемо й продовжуємо вірити. Бо без дива наше життя було б сіре й одноманітне.

Учень другого класу Матвій, вже неодноразово зустрічався з дивом. Вперше це трапилось, коли його батьки після дводенної відсутності, принесли до дому братика, про якого він так мріяв.

Потім був випадок, коли Матвійко хотів отримати в подарунок іграшкового робота-динозавра і нікому про це неговоривши, окрім мами, отримав його дивовижним чином. Якийсь кумедний дядько якого називали святим Миколаєм приніс бажану іграшку, прямо до нього до дому, а братику нову прогулянкову коляску.

Або, коли він з братиком розмалювали всю стіну кольоровими фломастерами і вже чекали на неминуче покарання, а тато зайшовши до кімнати всміхнувся та приєднався до їх творчого процесу.

Таких див в житті Матвія було багато і він звик до того, що якщо чогось сильно захотіти, воно обов'язково здійсниться.

Та останнім часом дива не відбувалось. В їх країні почалась війна і тата забрали на фронт. Матвій в свої малі роки вже чудово знав, що таке фронт і що там відбувається, і як дорослі не старалися приховати ті страшні речі від дитячих вух. Він чудово все розумів.

Розумів, та продовжував вірити, що трапиться диво і його тато повернеться до дому. Мама більше не буде плакати, а вони з братиком знову зможуть

проводити вихідні зі своїм батьком ходячи в походи та відвідуючи цікаві місця.

І ось Матвійко згадав про Святого Миколая, який щорічно приносив бажані іграшки і цього разу забажав, щоб його тато повернувся.

Натомість його мама, бабуся та дідусь почали вмовляти обрати іграшку або якусь річ, чи може, навіть, гаджет. Що завгодно, але не це, бо це не під силу навіть Святому Миколаю.

Та наш Матвій проявив свій характер і відмовився від усього, що йому пропонувалось ріднею, вирішивши чекати на диво.

І от, в день того самого святого, коли мама вела Матвійка до школи перед ним постав дядько з бородою що розпростерши руки поспішав на зустріч своїй сім'ї.

Диво трапилось. Війна скінчилась. Тато повернувся до дому.

Літературно-художнє видання

ЯКОВЛЄВ Ігор Васильович

КАЗКИ НАШОЇ ВІЙНИ

Збірка

Завідувачка редакції *Т. М. Забанова*

Формат 60 × 84 / 16. Ум. друк. арк. 4,53. Тираж 100 прим. Зам. № 58 (7).

Видавництво і друкарня «Астропринт»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 1373 від 28.05.2003 р.
65091, м. Одеса, вул. Разумовська, 21
тел. (0482) 37-14-25, 33-07-17, (048) 7-855-855
astro_print@ukr.net
www.astroprint.ua; www.stranichka.in.ua

Надруковано з готового оригінал-макету
ФОП Побута М.І.
65044, м. Одеса, пр. Шевченка, 1-а
тел. 0689009282